

[Poul Møller.]

det er et væsentligt moment. Den højtærede finansminister kan ikke stadig vende tilbage med forslag om skattefradragsrettens ophævelse, når han selv har erkendt, at det problem ikke længere er aktuelt. Han ved, at det, vi skal arbejde på, er at finde et system, der anerkender skattefradragsretten. Det er det, der er problemet, og derfor nytter det ikke at henvise til, at man tre gange har fremsat forslag, der ophæver skattefradragsretten. I så fald er det kun udtryk for, at den højtærede finansminister vil provokere folketingets flertal i denne sag, og jeg har hele tiden forstået på den højtærede ministers udtalelser under debatten om skattereformen, at han ikke ønskede, at skattefradragsreglen skulle være en provokation overfor tingets flertal.

Vi er altså enige om at erkende, at der er et problem her. Jeg ved, at man kan gøre indvendinger mod dette lovforslag, og jeg skal fremsætte nogle modbemærkninger i den anledning. Det siges, at forslaget vil få tilfældige virkninger, og at det kun i visse tilfælde vil modificere skattestigningen.

I det tilfælde, at man i et skatteår, hvor man har en mindre indtægt, skal betale en indkomstskattestigning — altså betale en høj skat på et tidspunkt, hvor man har en lille indtægt — vil vort forslag altid give en modifikation af betydning.

Hvis indtægten bliver ved at stige eller holder sig oppe på det høje niveau, kan det ske, at forslaget ikke får de virkninger, som var tilsigtet, således som finansministeren rigtigt sagde, men så er man heller ikke bange for at tage arbejdsindtægten. Vanskelighederne opstår, hvis man har en øget indkomst i et år og indkomstforøgelsen ikke fortsætter i det følgende år. Fortsætter indkomststigningen, er der jo ikke vanskelighed forbundet med at betale den stigende skat, og forslaget tilsigter netop at lempe beskatningen for de mennesker, som frygter, at næste års indtægt ikke bliver tilstrækkelig stor.

Den højtærede finansminister spørger, hvordan man skal finde ud af, hvad der er det rigtige beløb. Selvom man ikke skulle finde det nøjagtigt rigtige beløb, viser eksemplerne, at man i alle tilfælde undgår den høje førsteårsbeskatning; man neddæmper den. Om man gør sig helt færdig med den,

er så en anden side af sagen; det kommer an på, om man finder det rigtige beløb, men man neddæmper den stærkt. Det er det, der er formålet, ikke i og for sig, at det hele behøver at gå op. Jeg kan ikke se, at det skulle være nogen indrømmelse overfor finansministerens synspunkter, at vi foreslår, at skattemyndighederne skal have pligt til at bistå skatteyderne med vejledning i denne sag. Det kildeskatte-system, som finansministeren vil sætte i sving, er noget, der kræver skemaer og beregninger i alle virksomheder og på alle arbejdssteder, og som alle skal administrere efter. Det er dog enklere, at man har nogle ganske faste skemaer, som man kan forelægge for den pågældende borger i det tilfælde, han kommer og spørger om bistand: jeg har haft en indtægtsstigning på det og det, hvad er den endelige beskatning efter det gældende system af denne indkomststigning? Jeg ønsker at frigøre mig for indkomststigningens virkninger ved at betale et beløb nu. Det må dog være enklere, også fordi det er frivilligt. Det er ikke således, at skattevæsenet ikke skal have lov til at vejlede borgerne. Det bør de naturligvis have en pligt til. Noget andet er, om skattevæsenet skal være barnepege og tvinge borgerne ind i noget, som de ikke selv har ønsket eller selv har bestemt sig til, som når man ved kildeskatte-systemet tvinger borgerne til at lade deres skat opkræve på arbejdsstedet, således at de ikke får deres fulde løn udbetalt.

Den højtærede finansminister kom med nogle indvendinger og mente, at man ikke i bemærkningerne havde taget konsekvensen af forslagens § 4, stk. 2. Jeg synes, at dette bedst egner sig til undersøgelse under en udvalgsbehandling, men hvis den højtærede finansminister ser eksemplet igennem, vil han se, at det netop her drejer sig om en skatteborger, som har betalt den ham pålignede indkomstskat, og det vil sige, at hans forlodsvis indbetaling må gå på det næste skatteår.

Han vil kunne se, at manden har betalt sin normalskat på 4 333 kr., altså den ham pålignede statskat, og derefter betaler han så forlods 800 kr. for det næste skatteår. Der skal ikke megen fantasi til for at forstå, at bemærkningerne drejer sig om en mand, der har betalt sine pålignede skatter fuldt ud; men iøvrigt vil vi naturligvis hjerte-